

Preek over Mat.19:13-15 gehouden op 15 oktober 2017 (Open Huis) (lezing: Ps.139:1-14)

Gemeente van Christus,

1. Houdt u ook zo van kleine kinderen? (**dia 1**) Ik vind het prachtig als zo'n klein hummeltje naar je toe komt, en tegen je begint te praten. Gisteren nog – ik wandelde naar de kerk om bij het Trefpunt te gaan kijken, en daar kwam ik een vroegere buurman tegen met zijn zoontje, ik schat een jaar of drie, dapper zich voortbewegend op een klein fietsje. En toen we even stonden te praten terwijl zijn vader hem in de gaten hield of hij wel op de stoep bleef, kwam hij naar ons toe, maakte een vuistje en zei: Boks! – en toen gaf hij ons een klein klapje, en vervolgens zei hij: High five – nou, dat werd voor mij een low five – en toen liet hij ons weer aan ons gesprek over. Ik vond het een prachtig moment.

En van zulke dingen geniet ik niet alleen. Neem kleine kinderen mee naar een bejaardenhuis, naar de zaal waar ze met een groep koffie zitten te drinken. Dan zie je soms zelfs dementerende mensen vertederd kijken naar dat kleine grut. En zo kom ik regelmatig pakes en beppes tegen, achter een kinderwagen of met een kleinkind op de fiets, ingeschakeld als oppas – maar ik heb zelden een gevoel dat ze dát erg vinden, ze genieten er volop van (daarom zijn ze denk ik ook zo goedkoop). Want van kinderen móet je wel houden.

En toch zijn er soms mensen die dat minder hebben. Van de oude vader Cats, een van onze grote dichters uit de Gouden Eeuw, is de spreuk bewaard (**dia 2**): Kinderen zijn hinderen. Ik denk dat hij een heel serieus leven had – hij zat in de politiek als raadspensionaris van Holland, hij schreef toneelstukken en dichtbundels – kortom: hij zal vast vaak op zijn studeerkamer. En dan wilde hij bij al die belangrijke zaken niet gestoord worden door kinderen die hem kwamen afleiden. Ik heb het trouwens zelf ook wel meegemaakt – ik kan me een van mijn eerste trouwdiensten nog goed herinneren, waar een paar van die kleine koters rondliepen, al wat overstuur door het feest; ze draafden door de kerk en ik ben bang, dat er van mijn mooie preek niet erg veel is overgekomen. Op zo'n moment zijn je gedachten wat minder aardig. Daarom is het zo mooi dat er een bernetserke is, dat is een win-situatie voor de kinderen én voor de kerkgangers.

Zou dat ook zo geweest zijn bij de leerlingen van Jezus? Ze zien mensen komen met kleine kinderen bij zich, die duidelijk naar Jezus willen. Ze willen hun kinderen laten zien, ze willen een handoplegging, een zegen, ze willen dat Jezus voor die kleintjes bidt. Maar Jezus is in gesprek (**dia 3**), en wat voor gesprek! Hij heeft het over grote-mensen-zaken, over onderwerpen voor boven de achttien, over trouwen en scheiden, en over ongetrouwd zijn en Hij zegt daar heel diepzinnige dingen over, heel radicaal. Jezus is aan het onderwijzen, Hij legt uit wat de kern van Gods gebod is, Hij debatteert met tegenstanders en volgelingen. Ze willen dat hun Meester niet gestoord wordt, want dit is hogeschoolwerk, hoogste belangrijk. Daarom grijpen ze in, ze willen de mensen met hun kinderen wegsturen. Dit is niet het moment.

En daar komt bij: Jezus is onderweg, op misschien wel de ernstigste tocht van zijn leven (**dia 4**). Want dit speelt zich af terwijl Hij op weg is naar Jeruzalem, en zijn leerlingen voelen: nu komt het erop aan! Zelf denken ze nog aan grote dingen: zal Hij zichzelf laten zien als de Messias, de Koning? Zal Hij zijn macht tonen, en begin maken met de bevrijding van Gods volk? En Jezus zelf – ook bij Hem is er die geladenheid, al heeft Hij het over andere dingen. Hij heeft het over lijden en sterven, zijn leven geven voor de zonden van de wereld. Het is een hoogst ernstige reis, en nu komt er van alles op Jezus af – moet Hij dan lastig gevallen worden voor wat kleine kinderen? Kunnen ze de Heer dan nooit met rust laten?

2. Ach, je kunt telkens merken waarom ze leerlingen heten: ze moeten nog heel veel leren. Ze snappen nog maar weinig van het koninkrijk van God. Jezus heeft juist heel veel met

kinderen. **(dia 5)** Hij heeft misschien wel meer met kinderen dan met Schriftgeleerden met hun diepgravende debatten, of met volwassenen met hun onophoudelijke vragen. Jezus wil juist open huis houden als Hij kinderen ziet. Waarom? Niet omdat Hij kinderen leuker vindt dan grote mensen. In de Bijbel vind je niets over de onschuld van een kind, of over de spontaniteit van een kind. Zo waren kinderen in die tijd ook niet. Ik ken uit de Bijbel bijna geen voorbeelden van snedige kindergezegden, en dat is ook logisch: kinderen waren nooit op de voorgrond. Ouders hielden wel veel van hun kinderen – u kent allemaal het verhaal wel hoe ongerust Jozef en Maria waren toen ze het kind Jezus een keer kwijt waren. Want kinderen waren heel kwetsbaar. Maar kinderen waren vooral: klein!

En het is juist dat kleine, waar Jezus voor is gekomen. **(dia 6)** Hij wordt gedreven door liefde voor het kwetsbare. Daarom is Hij er voor de zieken. Daarom staat Hij naast mensen met verdriet. Daarom voelt Hij zich zo betrokken bij mensen die in hun leven een foute keus hebben gemaakt, en nu door de anderen worden geminacht. Telkens zie je Jezus gaan, niet naar de vooraanstaande leiders, niet naar de geestelijke voorgangers. Hij zoekt juist het verlorene op, dat wat klein is in de ogen van de mensen. En kinderen, vragend om een zegen, een gebaar van liefde, vragend om een gebed – juist omwille van hun kleinheid hebben ze voorrang.

Gemeente, daar klopt het hart van ons geloof. Geloof gaat niet over mensen, die beter zijn dan anderen. Die beter leven, die dieper voelen, die meer begrijpen. Geloof gaat juist over kleine mensen, over kinderen. Gods koninkrijk is voor mensen zoals zij, zegt Jezus. Het is zijn liefde voor het kleine, die Jezus naar de wereld heeft gebracht: mensen die verloren zijn zonder God, mensen die zichzelf niet kunnen redden, mensen die kwetsbaar zijn als kinderen. En daar zit een heel verhaal achter over zonde en schuld, maar daartegenover zet God zijn reddende liefde, en Hij geeft Jezus, zijn Zoon. In Hem steekt God zijn hand uit naar de minsten, naar de geringsten. Daarom gaan kinderen voor.

3. En dat is een geweldig troostende boodschap, gemeente. Want ik weet niet hoe het bij u is, maar diep in mij zit nog altijd een klein kind. **(dia 7)** Er zit meer in mij. Dat kleine kind is overgroeid door de puber, die juist niet klein wil zijn, de puber in mij is ook niet helemaal dood. En daar kwam de volwassenheid overheen, de tijd dat je je leven redelijk in de hand en op de rails hebt, de tijd van de ervaring, het zelfbewuste leven. Soms zijn er zelfs al sporen van de oudere, die de dingen liefst wil laten zoals ze zijn. Maar in mij zit ook het kind.

En dat kind is een beetje verlegen, dat kind weet het allemaal nog niet zo goed, dat kind voelt zich klein tussen de grote vragen van het leven. Dat kind weet zich heel afhankelijk, en zoekt iemand die het vertrouwen kan, die zegent, die voor je bidt. Dat zit in mij, en ik denk, dat dat ook zit in u. Dat laten we niet altijd zien, want we willen liever niet zo kwetsbaar zijn, maar Jezus zegt: Laat de kinderen bij Mij komen. Houd het niet tegen, om juist je kleinheid te brengen bij de Heer.

Want Hij weet dat wel. Hij kent ons **(dia 8)** door en door. Hij doorziet onze gedachten. We kunnen ons voor Hem niet groter maken dan we zijn. We hoeven het ook niet. Hij ziet in ons het kind, het kleine, en juist dat kleine heeft Hij lief. Ja, voor dat kleine heeft Hij een belofte: het koninkrijk van God – de verlossing, een stralende toekomst – het is voor jou! Jezus is op zoek naar mensen, die als een kind willen zijn. Die komen om een zegen, om een gebed, omdat ze zelf die zegen missen en de goede woorden niet kunnen vinden. Ze zoeken iemand die voor hen opkomt. Voor jou ben Ik gekomen, zegt de Heer tegen hen. Ik ken je, wees niet bang. Vertrouw me maar, ga met Me mee als een kind, en dan breng Ik je naar God, en naar zijn gouden toekomst!

Zo is het kind in ons welkom bij Jezus **(dia 9)**. Belet ze niet, zegt de Heer! Zeg niet tegen jezelf: Je moet eerst groter worden, een beter mens, voordat je bij Hem kunt horen. Luister niet naar de stemmen die je wegsturen, zelfs niet als ze komen van andere christenen,

want dat zijn uiteindelijk ook maar leerlingen. Die moeten soms nog een heleboel leren, net zoals wijzelf. Het is voor de kleintjes. Het is voor wie genade nodig heeft, voor wie komt zonder veel te kunnen bieden, zonder grote verhalen. De Heer zegt: Kom! En wat de Heer zegt, is veel belangrijker dan wat de mensen zeggen. En Hij geeft de voorrang aan de kinderen. Dat zij komen om een zegen is meer voor Hem dan elk geleerd gesprek of elke kerkelijke traditie.

En daarom, wie je ook bent: je bent nooit te klein voor de Heer. Vertrouw je aan Hem toe. Zijn handen houdt Hij klaar om je te zegenen, en zijn hart wil voor je bidden. En zo wil Hij je de zekerheid geven, dat Hij er voor je is, dat Hij op je past en voor je zorgt. Dan komt het kind in ons tot rust. Het weet: Ik ben gekend. Ik ben gekend door Hem, die juist van de kleintjes houdt.

Amen.